

TIDLÖSAN

HEMBYGDSTIDNINGEN

FÖR HUSBY-ÄRLINGHUNDRA, ODENSALA OCH MÄRSTA

MÖT VÅREN PÅ HEMBYGDSGÅRDEN!

Vi börjar med vårrengöringen den 25 april kl. 09.00 i skolan och på Täppavallen.

Valborgsfirande vid Husby skola den 30 april kl. 19.00
Se annons på sista sidan!

Nr 2. April 2015. Årgång 22

OMSLAGSBILDEN:

Sigtunas postiljon Oscar Johansson med sin hästkärra. Vykort strax efter sekelskiftet 1900

TIDLÖSAN

UTGES AV:

Husby-Ärtinghundra Märsta
Hembygdsförening
195 91 Märsta

Plusgiro: 36 15 92-9

UTKOMMER: 4 gånger per år.

TRYCK: PP-Tryck, Märsta

REDAKTION:

Ulf Berndtson, ansvarig utgivare

Agneta Nilsson tel 591 432 13

Marés Lendway

Bo Klang, layout

Manus mottages med tacksamhet.

Vi förbehåller oss rätten att i
samarbete med författaren redigera
det insända materialet.

E-post: marstahembygd@gmail.com

INNEHÅLL

Sid

Reflektioner efter årsmötet	3
En minnespromenad på Steninge	4
Så reste man	12
Årsmötet 2015	15
Diplom 2015	17
Hänt och Händer	18
Funktionärer	19
Valborg 2015	20

BLI MEDLEM I VÅR FÖRENING

Medlemskapet berättigar till deltagande i alla evenemang, även de som inte är öppna för allmänheten, och du får Tidlösan i din brevlåda fyra gånger om året. Avgiften är 130 kronor om året och gäller för hela familjen.

Enklaste sättet att bli medlem är att sätta in avgiften på vårt Plusgiro med angivande av *namn och adress*. Skriv gärna *Ny medlem* som referens.

För mer information gå till vår hemsida: www.hembygd.se/husbyarlinghundra

Reflektioner efter årsmötet

Åter fick jag förtroendet att leda hembygdsföreningens årsmöte. Hittills har det bara känts hedersamt. Men årsmötet i år gav mig en insikt - hembygdsföreningen är i kris!

Vi är 540 medlemmar, men bara ett 30-tal utöver styrelsen kom på årsmötet. Det skall inte skyllas på medlemmarna. Är det som bjuds inte tillräckligt lockande? Eller är det rädslan att bli vald till någon uppgift?

Fastän tre funktionärer avsagt sig omval, två med så kort varsel att valberedningen inte hann få fram förslag, fick vi ändå ihop en styrelse. Ja vi fick t.o.m. till en förstärkning med en extra ersättare. Det blir en utöver minimiantalet.

TACK FÖR ATT NI STÄLLER UPP!

Men vi kunde inte välja någon valberedning. Nu vädjar jag till våra övriga 500 medlemmar att tänka till. **DU BEHÖVS!**

Styrelsen behöver hjälp med rödfärgningen och underhåll av våra byggnader i sommar – kom med i arbetsgemenskapen. Ge ditt telefonnummer till någon i styrelsen, så att dom kan ringa dig och planera in några dagsverken. Arbetsgemenskap ger livskvalitet. Det är mycket annat också som ropar efter villiga händer. Kan Du tänka Dig att ta en uppgift i eller utanför styrelsen? Gör likaledes.

Har Du idéer/förslag till funktionärer, personer som borde tillfrågas inför nästa årsmöte? Kontakta den årsmötesordförande som inte klarade att få ihop en valberedning (08-591 155 14).

Mot denna bakgrund **VÄDJAR JAG TILL ALLA MEDLEMMAR:**

tänk till, Vad kan jag göra för min hembygdsförening?

Ingen insats är för liten!

Giselher Naglitsch

En minnenas promenad på Steninge

En kylig lördag hösten 2014 träffade jag Bitte Smedhamre vid Stenladan intill Steninge slott strax utanför Märsta. Bitte bor nu i Märsta, men bodde på Steningeområdet åtta år från 1966 då hon var 12 år.

Stenladan på Steninge är imponerande. Bitte berättar att den var fylld av kor som mjölkades med maskiner. Den som ville köpa mjölk för eget bruk kunde komma in på gaveln, där köket till restauranten nu ligger. Loftet var fyllt av hö. Där fick man inte vara men det var naturligtvis populärt bland barnen att hoppa och rulla i höet. Beteshagarna fanns runt om ladan i alla riktningar. I vinkel mot ladan stod ett vagnslider med vagnar som successivt förstördes. Till slut revs hela härligheten. Utanför fanns också en telefonkiosk där det kostade 20 öre, två tioöringar, för ett lokalsamtal. Det var kul att busringa och luras, skrattar Bitte. Det var gott om barn att leka med minst tio i ungefär samma ålder. Om det fanns viss hierarki bland de vuxna så var den obefintlig bland barnen. Alla lekte med alla.

På Steninge fanns arbetare som ladugårdsförman, drängar och mjölkerskor. Rolf Johansson var lite av en allt i allo på gården. Han plogade och körde hö. Runt omkring fanns trädgårdsverksamhet, äppelträd, växthus med en massa små krukor och

mörklagda växthus där det hade odlats champinjoner.

Bitte Smedhamre Foto: Gun Eriksson

Slottet

I slottet bodde Wolfgang Thomas som ägde Steninge från 1932 och var fascinerad av Jaguarbilar. Han hade ett 10-tal. De var häftiga att se när han körde med dem. Näste ägare Lars Andersson var mycket social och månade om anställda som bodde i arbetarbostäderna. Han bjöd till fest både på slottet och på krog i Gamla Stan.

Bittes mamma Maja städade i slottet så Bitte hade chansen att få se slottet från insidan ibland. Köket var fint men låg i källaren berättar hon. När ”norr-männen” ägde slottet blev det mycket mer slutet och stora begränsningar i var man fick vistas runt slottet. Nuvarande ägare paret Per och Åsa Taube är åter mer generösa i sin öppenhet mot allmänheten.

Utanför häcken

I huset utan för häcken på andra sidan den slingrande vägen bodde ladugårdsförmannen med fru och son. I ett identiskt likadant hus på motsatta (västra) sidan av slottet bodde vice direktören Rune Svahn med familj. Bitte bodde i Annexet.

Föräldrarna bodde kvar när Bitte som 20 åring flyttade. Pappa dog 2002, men mamma bodde kvar fyra år till innan hon flyttade till lägenhet i Märsta. I den gamla småskolan bodde trädgårdsmästaren Carl Rundbladh. Hans dotter var en av Bittes kompisar. Byggnaden är nu sargad av tidens tand och innehåller även garage för två större fordon.

Gamla slottet

Nästan nere vid Steningeviken ligger en trävilla som heter Gamla slottet. Tomten är nu avstyckad, villan är renoverad och nymålad i ljust gult och vitt. Hur det var målat förr kan vi se på en lekstuga som står på gräsmattan. Gulbrunt med bruna knutar och med en krumelur i gaveltoppen. På gräset mellan skolan och Gamla slottet

visades under några år utomhus teater/opera. Klockstapeln är renoverad och i funktion. Den hälsar oss med två slag. Den slår hel och halv timme.

Bakom Stenladan ligger den röda ladugårdsvillan. I familjen som bodde där arbetade frun på fabriken och mannen med jordbruket. Öster om vägen ligger Björkvillan nu ett nästan helt förfallet hus och ytterligare en byggnad.

Innanför järngrinden

Vi går mot slottet genom den vackert smidda järngrinden som alltid var öppen när Bitte bodde i området. När vi kommit en bit längs grusgången pekar Bitte åt höger och berättar att där stod ofta en ilsken tjur med nosring. Den var bunden i kätting runt en träd-stam. Kanske hade den blivit ilsken av att barnen hade retat den. Det var spännande att passera och man blev lite rädd.

Åt väster ser vi det rosa huset där vice vd Svahn bodde och det vita gårdskontoret som hade tre rum för kontorister. Här sköttes pappersarbetet för både fabriken, lantbruket och slottet, minns Bitte.

I slottet bodde förstas godsägaren Wolfgang Thomas. I garaget med Jaguarerna stod också en gammal brandbil från början av 1900-talet. En riktig klenod!

Annexet. Här bodde jag berättar Bitte.

Foto: Gun Eriksson

Bitte vid gamla skolan som har förfallit.

Foto: Gun Eriksson

En liten butik

Merinder som var fabriksdirektör bodde i det rappade huset med dekorationer av tegel som ligger mot Steningevik konferensanläggning. Där fanns också en liten butik längre tillbaka.

I en rosa träbyggnad ner mot vattnet till vänster sett från slottet bodde familjen Harry och Elsa Berg. Båda jobbade på fabriken. De hade flyttat till Steninge från Roslags Näsby i Täby precis som Bittes familj. Båda familjerna hade arbetat vid en annan fabrik i Viggbyholm. I samma hus bodde också Petersons. Han var chaufför och hon var nog hemmafru, tror Bitte, och hon bor kvar.

Gemensam tvättstuga

I ett gult hus intill, bodde Rolf och Yvonne Johansson. Han var allt i allo och hon jobbade på fabriken. I det huset fanns den gemensamma tvättstugan. Därför kallades huset gårdshushållet. Mangeln fanns i en annan byggnad, kanske var den i Klocktornet funderar Bitte. Paret Johansson bor numera i Märsta.

Trädgårdsmästaren, som skötte ytorna närmast slottet hette Carl Rundbladh. Bitte var kompis med hans dotter. De bodde i den gamla skolan. Han skrek åt oss ungar på sin klingande skånska: ”Spring inte på gräset för det blir rött”. Vi svarade på samma tungomål: ”Hur kan det bli rött? Det är ju grönt!” Och sen sprang vi allt vad vi förmådde.

Hurrade åt chauffören

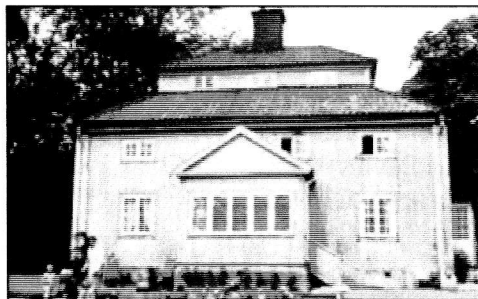
Lite snett framför slottet på västra sidan innanför en häck fanns en gjuten bassäng fylld med vatten! Nu är den borta och någon håller på att anlägga kvadratiska rabatter med skuren stensättning runt.

I ett hus bakom Ladan bodde en chaufför. Han skjutsade barnen till skolan eller stationen när det behövdes och körde matbussen ut till Steninge. Matbussen kom två gånger i veckan, kl 11 på tisdagar och fredagar. Chauffören hette Sven Sundin och han hade ett porslinsöga. Varje gång han skulle köra ut genom den trånga grinden för att komma ut på vägen funderade vi barn om han skulle lyckas även denna gång. När han gjorde det hurrade vi - och han också!

Den vita villan

Längre västerut finns ett rappat stall som idag är under renovering. Nere vid stranden fanns något som liknade en dansbana, minns Bitte. Den är borta och nu ser det ut som om det ska bli en ny terrass längst ut på den lilla udden. Vi ser Villan, som skiner vit och stoppas av ett fårstängsel. Innanför stängslet finns ett antal olikformade stjärnor av gjutjärn i olika storlekar utplacerade oregelbundet med några meters mellanrum. Kan det vara hästgravar? Vem vet? Inte vi!

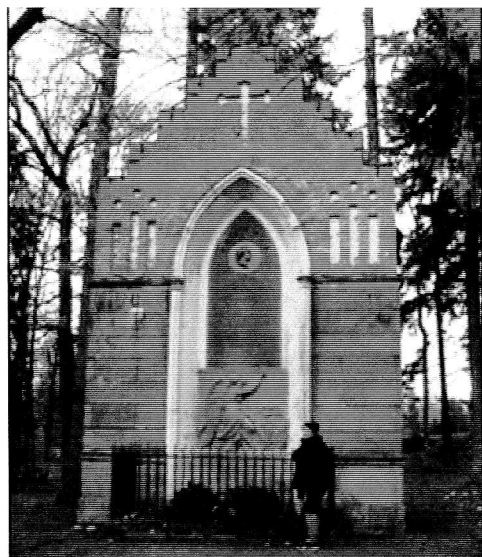
Den vita villan lyser nyrenoverad och fin. Ett lusthus står innanför stängslet. Bitte berättar att nere vid stranden

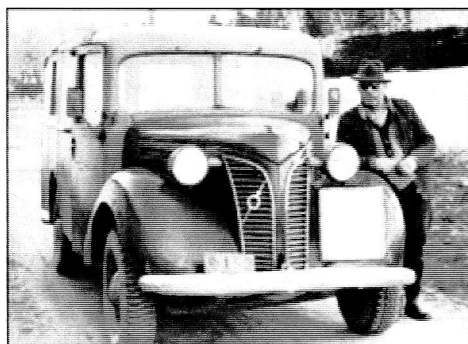
*Gamla slottet på Steninge.
Foto: Hembygdsföreningens fotoarkiv*

Steninge slott *Foto: Vykort*

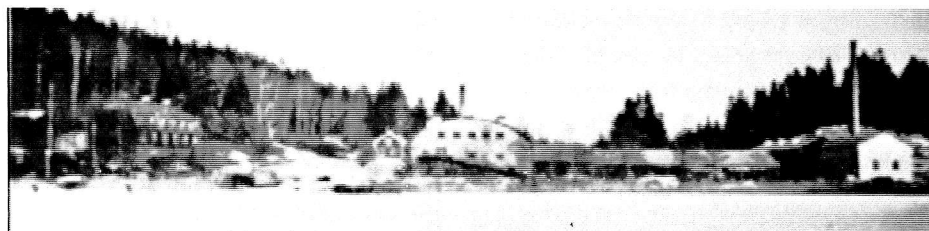
Här står Bitte framför Axel von Fersens monument och minns första kyssten. *Foto: Gun Eriksson*

Den hurrande chauffören på Steninge, Sven Sundin och en Volvo.
Foto: Ingmar Lydell

Gjutjärnsstjärna

Lervarufabriken vid Flottviken.

Foto: Hembygdsföreningens fotoarkiv

fanns en brygga och en liten eka som var familjen Smedhamres. Ibland satt barnen i lusthuset när Villan var tillfälligt obebodd. Med ekan gjorde familjen utflykter till ön Holmen som ligger åt Upplands Bro hållet. Det sägs att Villan var ett av de alternativ som prinsessan Madeleine tittade på när hon letade bostad. Långt tidigare bodde en bror till Wolfgang Thomas, som hette Oscar i den ena lägenheten och hans hushållerska fröken Perman i den andra.

Von Fersens monument

När vi går västerut från slottet via gången med stensatta murar där åsen bryts igenom visar Bitte de som ungarna kallade fängelsehålorna. I detta område var det populärt att leka kurragömma. Idag har de låsts med smidda järngrindar som man kan kika in genom. Ett litet rum på varje sida med ställen där det mycket väl kan ha stått vackra statyer för att förnöja de som flanerade förbi. En vacker urna i sandsten står i en rundel med mycket låga ansade buskar. Här fanns en fantastisk hög rhododendron som blommade ymnigt varje år, men då såg man inte urnan, konstaterar Bitte.

Till höger står Axel von Fersens monument, gjort i tegel. Det gick många historier kring honom. Den mest skrämmande för ungdomarna var att han blivit styckad på mitten. Det var lätt att se halva spöken när skymningen kom! På baksidan av monumentet står en bänk väl gömd

med murar på tre sidor. Där kysste Bitte för första gången en kille!

Nästan försvunnen väg

Nu går vi i svampmark där Bittes mamma Maja plockade kantareller i stor mängd. Efter gallring och med åren har gräset tagit över och svampen nog försvunnit. Vi kommer upp på en liten ås och Bitte pekar ut över ett ganska stort grönt fält med några fruktträd. Här härskade trädgårdsmästaren bland växthus och äpple- och päronträd. Här fanns också vindruvor och jordgubbar. Idag finns här bikupor som sköts av familjen Deringer. När vi släntrar ner från höjden kommer vi till en nästan försvunnen väg. Här körde postbilen, säger Bitte och pekar på platsen för en rad av brevåador. Ibland gick det får här också de kunde komma in i en skjulliknande byggnad utan fönster. Den kunde också vara redskapsbod.

Här bodde Bitte

Annexet, tvåfamiljsvillan där Bitte bodde på nedre botten, ligger framför oss. Flytten gick från Roslags Näsby. Ett rum med kokvrå kunde hyras ut separat. Det är ett vackert utformat hus med trädgård som pappa Erik anlagt. Han var mycket trädgårdsintresserad och fick ofta tag på ovanliga växter som blåa rosor eller svarta tulpaner innan någon annan. En häck med bär har blivit väldigt hög, tycker Bitte. Nu bor det en familj i huset som Bitte pratat med för några månader sedan. De uppskattade att höra lite

om husets historia. Vid stranden nedanför fanns en badplats, kallad Piludden i riktning mot Västerängsudd.

Växthus för champinjoner

Vi går norrut för att komma tillbaka mot Stenladan, men gör en kort avvikare mot några förfallna växthus som gjorts mörka och använts för champinjonodling. I andra "vanliga" växthus hittade Bitte mängder av små krukor som förmodligen innehållit plantor av något slag. Vad man odlade där vet inte Bitte.

Regeln var att man fick tjänstebostad och bodde nära jobbet. Det var ovanligt med pendling på den tiden.

Bastu och smedja

Vid vägen mellan Stenladan och Lervarufabriken ligger trädgårdsvillan med fyra små lägenheter och en stor trädgård med fruktträd från vilka äpplen drösat ner och ligger övergivna på marken. Dock håller någon på att renovera huset. I uthuset fanns bastu, berättar Bitte. Idag står det STOPP på alla dörrar så att man inte ska gå in i den fallfärdiga byggnaden. Här badade jag bastu för första gången, säger Bitte, som knappast hört talas om bastu innan dess. Det fanns flera familjer från Finland som jobbade på fabriken. Med dem kom bastuivanan.

Närmare Ladan ligger Smedjan i eget majestät. Den kunde ju bli eldfångd. Smedsbostället ligger på andra sidan vägen och bebos alltjämt. Smeden från förr hette Gunnar Kraft, minns Bitte.

Sista huset blir Ladugårdsvillan direkt bakom Stenladan. På östra sidan av vägen fanns tidigare en hög silo, nu ersatt av ett nästan runt, mångkantigt prydligt förråd av någon sort.

Krukboden.

Foto:Hembygdsföreningens fotoarkiv

Lervarufabriken

Vi tar bilen ner eftersom det är småkallt. Därnere ligger Dödskalleberget. - Stanna där borta, säger Bitte, och pekar på ett fält där det idag står en skylt med information om Naturrenservat Västerängsudd. Där är leråkern! Här grävde man upp leran och körde på en smal järnväg ner till fabriken. Spåren låg kvar länge och man kan se var banan gick mellan träden om man tittar efter noga och i rätt vinkel. När leran lossades behövde den viss behandling innan den kunde användas i tillverkningen.

Två verkmästare vid ugnen

Sekunda saker såldes i en bod där det nu byggts kedjehus. Boden brann ner. Den hyste även en arbetare som troligen rökte i sängen och själv brann

inne. Närmare stranden finns ett äldre bostadshus som renoverats. Bitte tror att det bodde fyra familjer där, men ursprungligen var det nog fler. Här på gräsmattan mellan bostäderna och fabriksbyggnaden kom man ner till några små bryggor där arbetarna kunde ta lite kaffe under sin paus. Hit gick Bitte ibland för att hälsa på sin pappa. Han var en av två verkmästare som hade ansvar för ugnen, hjärtat i fabrikshallen. Erik Smedhamre och hans kompanjon Erik Dysing hade ett gemensamt kontor för sitt pappersarbete. En gång hittade Bitte en halvdrucken flaska med Explorer i deras skrivbordslådor.

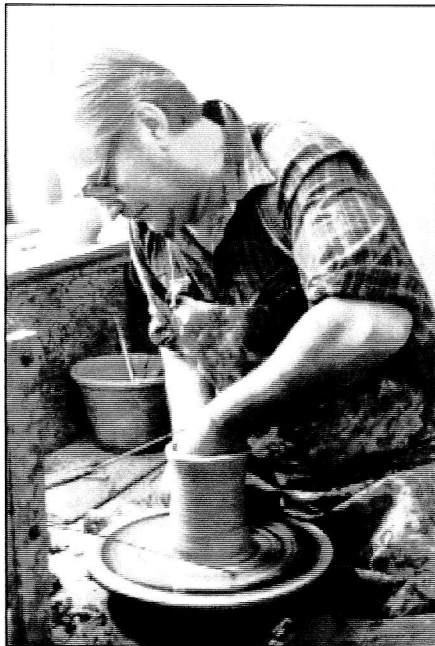
Jobbade i produktionen

Den moderna ugnen som drevs med el skulle hållas i gång dygnet runt. Något annat dög inte för produktionen. Det hände därför ibland att någon ringde och pappa Erik fick kasta sig på cykeln eller moppen för den dryga kilometern till fabriken.

Bitte fick när hon fyllt 16 år sommarjobb på fabriken. Hon fick delta i produktionen genom att sköta maskinen som när hon satt en lerklump (ett ämne) på rätt ställe förde ner den i formen där krukans skapades. Sen gällde det att se till att den kom till torken. När den lossats ur formen lastades den på vagnen som skulle åka in i ugnen för att brännas. Det var alltid minst två arbetare samtidigt som hade dessa uppgifter. En av dem Bitte kommer ihåg är Yvonne Johansson, fru till Rolf. Hon bor nu i Märsta.

Keramiker utifrån

Ibland kom speciella keramiker och arbetade på fabriken. De gjorde mera unika verk och satt ofta och drejade på bottenvåningen i den gamla av tegel byggda fabriksdelen. En som Bitte minns var Hans Olsson, HO. Han signerade sina verk med signatur, blixliknande S och ofta årtal. Skålar och vaser gjorde han mest.

Hans Olsson i drejartagen.

Foto: Hembygdsföreningens arkiv

Avslutningsvis värmer vi oss med en kopp kaffe i Stenladan och jag tackar Bitte för att hon delat med sig av sina tonårsminnen från Steninge.

Gun Eriksson, som lyssnade och lärde sig mer bygdehistoria.

Så reste man då

Mellan Stockholm och Uppsala, som var rikets andra viktigaste stad, utvecklades redan under medeltiden en viktig led för transport efter häst. Med tiden ålades bönderna utefter vägen att hålla den i stånd så att man kunde ta sig fram med kärror och vagnar.

Mellan Stockholm och Uppsala blev Rotebro, Märsta och Brantshammar (Alsike) de viktiga anhalterna och hästbytesplatserna. Märsta gästgiveri omnämns redan på 1600-talet.

Hästarna fick slita ont på de dåliga vägarna och det var för långt att resa hela sträckan med samma häst(ar) utan att göra långa uppehåll för vila. För att komma fram fortare behövde man byta hästar efter ett par mil. Så uppstod gästgiverierna utefter landvägarna.

Kungen (och hans råd) utfärdade under århundraden mängder av påbud om hur det skulle gå till, hur många hästar som skulle kunna rekvireras på varje ställe och hur lång tid gästgivaren hade på sig för detta. Även priset reglerades med kungörelser och skulle vara anslaget för allmänhetens insyn. Gästgivaren skulle föra dagbok om ankommande och avresande mm, så att allt kunde kontrolleras i efterhand, om det blev tvist av något slag.

Den resande hade rätt att köra själv, vilket ledde till många plågsamma upplevelser för hästarna och den medföljande skjutspojken, som skulle föra hästarna tillbaka. Domstolarnas protokoll vittnar om sönderkörda hästar och vagnar.

Bönder som förlorade sina hästar klagade, men fick sällan den rättvisa som vi med dagens ögon skulle se det.

Höll hästar för posten

Det fanns även postgårdar och postbönder, som särskilt skulle hålla hästar för att posten skulle komma fram så snabbt som möjlig. I Husby-Ärlinghundra var det Valsta gård (namnet Märsta avsåg då endast gården och gästgiveriet, inte samhället) och i Odensala var det Hoof (nära Kolhammar) som hade den skyldigheten.

Långt tillbaka i tiden reste man lättast på sjön, sommartid i öppna kanoter eller fartyg som efterhand bestyckades med segel. Sedan isen lagt sig var det lätt att färdas i släde efter häst; inga backar, minimalt motstånd, men lite riskfyllt om man inte kände strömförhållandena väl. Mellan dessa årstider fick man ta sig fram på landbacken, på dåliga vägar.

År 1830 inrättades den första varaktiga diligenslinjen i Sverige. Den kom att gå mellan Stockholm och Uppsala med de ovan nämnda gästgiverierna som anhalt och plats för hästbyten. (Mycket av detta är ännu utforskat.) Postgården avlastades en del och gästgiveriet fick ökad efterfrågan på hästar. Trafiken ökade med tiden från två diligenser i veckan till daglig trafik och ofta flera dagliga vagnar. Detta bröts abrupt när järnvägen öppnades den 20 september 1866. Diligenserna drogs in och det mesta av den nord-sydgående trafiken fördes över på järnvägen.

Men för resande inåt landet behövdes fortfarande tillgång till hästar, inte minst mellan Märsta och Sigtuna, som hade hamnat långt ifrån järnvägen. Fungerande busstrafik fick man inte förrän på 1920-talet.

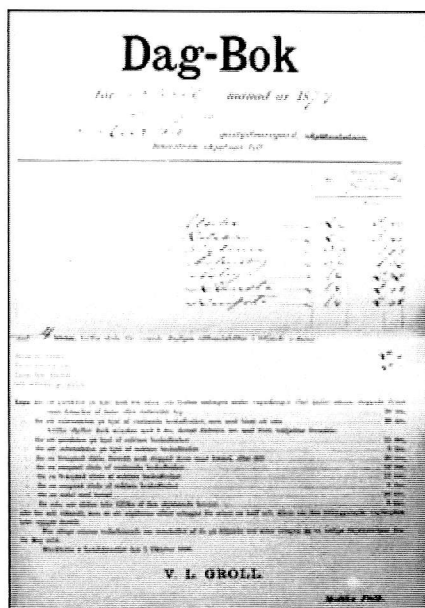
Från Märsta gästgiveri

En samlarvän gav mig härförleden en kopia av gästgiveriets dagbok för april månad 1899. Här kan man se att gästgiveriet var förpliktigt att hålla fyra dagliga hästar i ständig beredskap. Två skulle kunna tillhandahållas inom en timme, ytterligare två inom två timmar.

Två sidor med finstilta utdrag av *Nådiga skjutsstadgan den 31 Maj 1878*, §§ 27 till 56 (insidan av det vikta arket), förklarar vad som ålåg gästgivaren och de resande.

Dagbokens framsida upptar en komplett förtryckt lista på den lega som skulle utgå för hyra av hästar och vagnar och den har en handskrivna prislista för vanliga destinationer:

Till	Mil	Kronor
Alsike	2,0	3.40
Rotebro	2,0	3.40
Sigtuna	0,9	1.53
Åshusby	0,6	1.02
Åsby	1,6	2.72
Kimsta	1,4	2.38
Knifsta	1,4	2.38

Dagbokens första sida

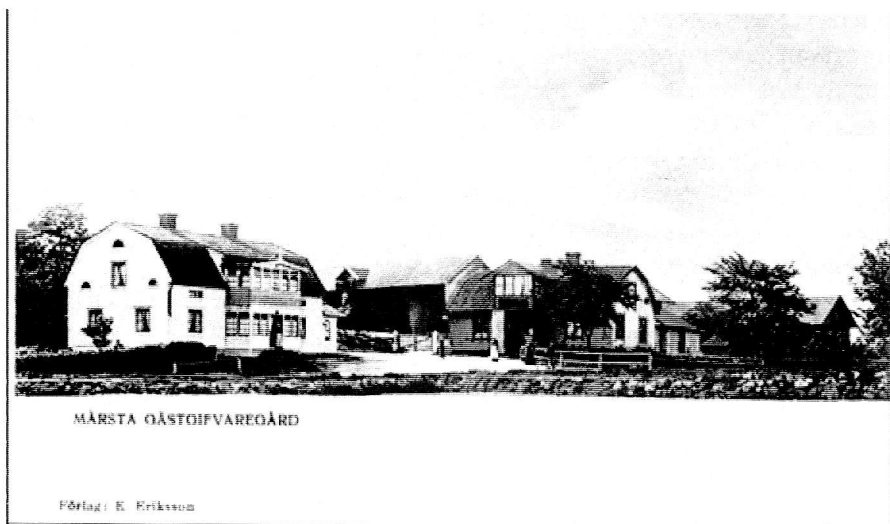
År	Resandes karaktär och namn	Storlek	Quantitet
1871	Johansson, Erik	1	1
1872	Johansson, Erik	1	1
1873	Johansson, Erik	1	1
1874	Johansson, Erik	1	1
1875	Johansson, Erik	1	1
1876	Johansson, Erik	1	1
1877	Johansson, Erik	1	1
1878	Johansson, Erik	1	1
1879	Johansson, Erik	1	1
1880	Johansson, Erik	1	1

Dagbokens baksida

Nåja, Alsike, Rotebro och Knivsta hade tågförbindelse. Så dit var det nog ingen som lejde häst. Inte heller Åshusby, Åsby och Kimsta lockade någon resande denna månad. Så återstod bara Sigtuna. Sex handelsresande använde sig av Märstas hästar till Sigtuna. Deras kollektion av varor var inte större än att de klarade sig med en häst.

Det gjorde även borgmästare Tam samt Fröken Johansson i sällskap med ingenjör Edling. Organisten Bergvall liksom ingenjör Lur behövde två hästar vardera. När Ingenjör Edling reste ensam den 10 april behövde han tre hästar, oklart vad lassen bestod av? Det var nog inte så stressigt att förse 12 resande under en månad med häst. Värst var den 1 april då två skjutsar skulle iväg, som tur var med bara var sin häst. Motsvarande skjuts ålåg prästgårdsarrendatorn i Sigtuna. Men han hade en fast postskjuts att falla tillbaka på. Den fördes av sonen Oscar Johansson med en liten enbetskärra. I den kunde resande följa med om de inte hade för mycket bagage.

Giselher Naglitsch

Märsta gästgivaregård, vykort cirka år 1900

ÅRSMÖTET 2015

Den 21 mars hade Husby-Ärlinghundra Mårsta hembygdsförening årsmöte i Husby skola inför ett trettio-tal personer. De sedvanliga mötesförhandlingarna kunde inte avslutas utan det blev ajournering på punkten val av valberedning. Mötet kunde inte utse någon valberedning, vilket aldrig har hänt tidigare. Tre styrelsemedlemmar lämnade styrelsen. Det var Yngve Östman, Bente Åkesson och Marés Lendway som avtackades. De tillhör nu hembygdsföreningens grupp, Villiga händer som behöver fler gruppmedlemmar.

Årsmötet godkände verksamhetsplan och budget för 2015. Det innebär en höjning av medlemsavgiften med 10 kronor till 130 kronor.

Föreningens diplom delades ut i år till Gunilla Naglitsch. Mer om det på nästa sida.

Torsten Englund och Helena Franzén spelade fyrhändigt på piano. De har ett tangoprogram som de gärna kommer till skolan i höst och framför. För förtäringen svarade Hyllan på Arlandagymnasiet.

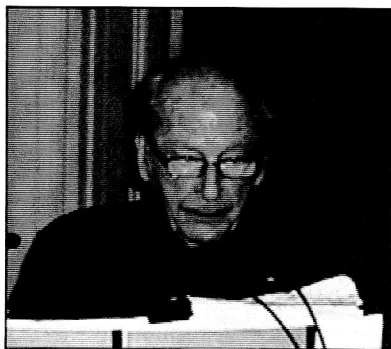
Dukat och klart inför årsmötet.

Foto: Bo Klang

Lite bilder från årsmötet

Medlemmarna sätter sig till bords.

En koncentrerad Torsten Englund

Yngve avtackad av Ulf.

Lena Franzén

Bente & Marés avtackas av Ulf

Lena och Torsten vid sina pianon.

Bilderna är tagna av Bo Klang

Gunilla Naglitsch. Foto: Bo Klang

HEMBYGDENS DAG

Snart är det dags igen för den årliga Hembygdens dag vid Husby skola och Täppavallen och styrelsen vill redan nu passa på och påminna om helgen den 15 – 16 augusti. Du som har villiga händer att jobba är välkommen att höra av sig till styrelsen.

Tips och förslag på hantverkare är också välkommet.

Årets diplommottagare Gunilla Naglitsch

Efter årsmötet var det dags att överlämna vårt diplom till en person som gjort en del för vår hembygd.

I år hade styrelsen för hembygdsföreningen inte svårt att besluta om en kandidat. Styrelsen beslutade att ge diplommet till Gunilla Naglitsch och styrelsens motivering lyder:

För hennes indirekta arbete med Tidlösan under minst två decennier samt det gedigna arbetet med böckerna om Steninge som har berikat vår hembygd.

Gunilla berättade i korthet om bokens tillblivelse. För deras del innebar det intervjuer med ett 60-tal personer med anknytning till Steninge och en ansevärd mängd foton ur privata fotoalbum. Giselher och Gunilla har gjort ett bildspel som bygger på senaste boken om Steninge, folk och miljöer.

Någon gång efter sommaren kommer detta bildspel att visas i Husby skola. Gunilla informerade att boken är slut hos dem, men finns att köpa hos oss och Sigtuna museum för 200 kronor.

HÄNT & HÄNDER

Lördagen den **25 april** med start klockan **09.00** snyggar vi upp hembygdsgården inför Valborg. Vi räknar med att hålla på till ca klockan 12.00

Arlandagruppern träffas åter i Husby skola och det äger rum nändagen den **27 april kl. 18.30**.
Välkomna!

Södergatans dag är ett nytt evenemang som kommer att äga rum den **23 maj**. Tanken från arrangörerna är att få till en folkfest på hela Södergatan med försäljning, musik, dans, veteranbilar och mycket mer.

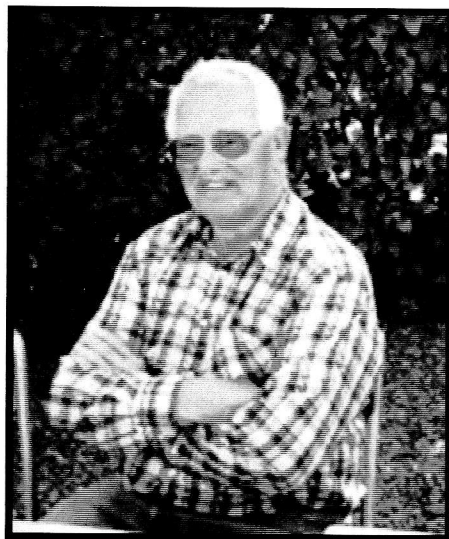
Vi har i vår styrelse pratat om att delta på något sätt. Det är att kliva in i vårt fotoarkiv och ta fram gamla bilder på Södergatan när villorna fanns där.

I år är det 70 år sedan andra världskriget avslutades med Fredsdagen den 9 maj 1945. Vad gjorde du? Hur upplevde du dagen? Var du på Kungsgatan i Stockholm? Tidlösa vill gärna ha dina minnen från den dagen för publicering i nästa Tidlösa. Kontakta någon i redaktionen.

Nya medlemmar:

Vi hälsar följande personer välkomna som medlemmar: Karin Stackeryd & Christer Andersson, Märsta

Till minne Tore Svensson

En stor hembygdsvän har gått ur tiden efter en tids sjukdom. Tore Svensson från Svensborg var en aktiv medlem i föreningen och före detta styrelsemedlem. Han var en av dem som alltid fanns i bakgrunden, såg till att allt fungerade. Det var Tore som dirigerade bilar på parkeringen, fixade borden och bänkarna till Hembygdens dag. Det var Tore som drog ledningar och såg till att allt elektriskt fungerade. På valborg var han en av killarna som förberedde och övervakade majbrasan varje år. Han var väl förtrogen med skog och mark men tog sig också gärna en sväng om på logen. Våra varmaste tankar går Tores familj.

Marés Lendway

STYRELSE OCH FUNKTIONÄRER 2015

STYRELSE

Ulf Berndtson, ordf.	Odensalavägen 36 B, 195 43 Märsta, 591 140 30
Peder Andersson, vice ordf.	Kättsta 553, 195 91 Märsta, 591 164 88
Bo Klang, kassör	Hugingatan 3, 195 52 Märsta, 591 224 32
Agneta Nilsson	Bromsta 361, 195 92 Märsta, 591 432 13
Jan-Peter Alm	Arenbergavägen 16, 195 42 Märsta, 591 170 88

SUPPLEANTER

Margareta Klang	Hugingatan 3, 195 52 Märsta, 591 224 32
Lotta Andersson	Kättsta 553, 195 91 Märsta, 591 164 88
Sven Svensson	Ceresgatan 6, 195 56 Märsta, 591 134 70

ÖVRIGA FUNKTIONÄRER

TIDLÖSAN, ansv.utg. Ulf Berndtson

HEMSIDAN, ansv.utg. Bo Klang

FACEBOOK, ansv.utg. Marés Lendway, Elgesta 401, 195 91 Märsta, 591 141 79

SKOLFOGDE - MUSEUM, Marés Lendway

STUGFOGDE, Torsten Nordén, Slåsta 3 Odensala, 195 92 Märsta, 591 433 31

BITR. STUGFOGDE, Fredrik Lundgren, Elgesta 405, 195 91 Märsta, 591 141 12

E-postadress: marstahembygd@gmail.com

Hemsideadress: www.hembygd.se/husbyarlinghundra

Facebook: **Husby-Ärtinghundra Märsta hembygdsförening**

Postadress: **Husby kyrkby 142, 195 91 Märsta**

FIRA VALBORG VID HUSBY SKOLA

Hembygdsgården är öppen från 19.00 – brasan tänds kl. 20.00

Våren hälsas välkommen kl. 19.30
med tal av **Stina Alvevik**

Sångfåglarna sjunger in våren under ledning av **Eivor Pettersson**

Vi bjuder på varm buljong i torpet. Kaffe/varm korv serveras i skolan
Smällare/fyrverkeri undanbedes, små barn och hundar skall också trivas

HJÄRTLIGT VÄLKOMNA!

En valborgsbrasa från ett tidigare år.

Foto: Giselher Naglitsch